

VŽDYCKY VZDÁVEJTE DÍKY

Za všech okolností děkujte. (1Te 5:18)

1. čtení: Lukáš 11:1-13

Hlavní čtení: 1.Tesalonickým 5:17-18

Milí bratři, milé sestry,

už nebudu pít alkohol. A přestanu kouřit. Nebudu jíst brambůrky a tyčinky po osmé hodině večerní. Počkat! Nebudu vůbec jíst po šesté hodině večerní, lednička se vyhnu obloukem. S tím je konec. Nebudu jíst sladké. Nebudu konzumovat energetáky a nápoje plné cukru. S kofolou je šmitec. Všimli jste si někdy, kolik novoročních předsevzetí se týká našich úst? Určitě některá předsevzetí jsou dobrá a správná. Minimálně omezit příjem nezdravých pochutin, ať už je to alkohol, cigarety, nebo příliš slané a příliš sladké dobroty, to je dobré rozhodnutí do dalších měsíců, zvláště po vánočních hodech.

Novoroční předsevzetí, které nám dnes překládá ke zvážení apoštol Pavel, se také týká našich úst. Ale ve stejné míře také našeho nitra, našeho srdce, naší duše, chcete-li. On nám však dnes neříká, abychom se něčeho vzdali. Ale abychom naopak něco posílili a podepřeli. Abychom činnost, která je vlastní křesťanům, upevnili. Aby se stala naším každodenním chlebem. Naší každodenní pochutinou.

- ***V modlitbách neustávejte.***

Jak překládají kraličtí: *Bez přestání se modlte.* A už slyším tu námitku, která se u tohoto Pavlova důrazu vždycky objeví: *Copak je to možné, pořád se modlit? To mám od rána do večera klečet na kolenou a mít sepnuté ruce?* Vždyť to nedělali ani mniši ve středověku. I ti se drželi pravidla svatého Benedikta: *Modli se a pracuj.* Nikdo z lidí, kterých si opravdu vážíme, nikdo z našich skutečných duchovních otců a duchovních matek takový život nepraktikoval. A dokonce ani ten, jehož příběh je pro nás nejdůležitější. Ani Ježíš Kristus se neustále nemodlil. Jistě, v evangeliích je mnoho dokladů, že Ježíš na modlitbách trávil docela dost času. Odcházel do ústraní, na pustá místa, aby byl jen se svým nebeským Otcem. (Mk 1:35) *Jen ty, můj Otče a jen já, v Duchu svatém.* A před důležitými událostmi, které měl před sebou, se Ježíš modlil. Třeba noc před tím, než vybral ze svých učedníků dvanáct apoštolů. (L 6:12) Modlil se i tehdy, když se dostával do úzkých, když sílilo vnější nebezpečí, nebo když přicházela vnitřní pokušení. Poté, co jej lid chtěl zvolit králem. Lidé, kterým dal zázračně najíst. Ježíš se odebral na horu modlit se, aby tomu pokušení nepodleh. (J 6:15) A samozřejmě těsně před zatčením. Chvilu před tím, než překročil svůj Rubikon. (Mk 14:36) Ale víme moc dobře, že se Ježíš nemodlil bez ustání, bez přestání. Jistě, v hlubším slova smyslu, byl náš Spasitel zcela napojený na Boha. Jeho srdce bylo zcela otevřené Bohu. Můžeme tedy říct, že se modlil, i když se zrovna nemodlil? Zbytečně to nechci komplikovat, bratři a sestry. Ježíš Kristus se prostě nemodlil pořád. Vedle modlitby, která byla bytostnou součástí jeho života, také kázal, učil, uzdravoval, hovořil s lidmi, vedle nich jedl a nimi pil.

Ani apoštol Pavel se nemodlil stále. Pořád. Bez ustání. Od rána do večera. Bůh to po něm nechtěl. Kdyby po něm takovou službu žádal, pak by o něm asi dopředu neprohlásil:

- *on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům i králům a synům izraelským.* (Sk 9:15)

Apoštol Pavel prožil svůj život velice aktivně. Kázal evangelium nejen synům izraelským, ale také mnohým pohanům. Zakládal sbory. Učil. A přitom hodně cestoval. Ani on nežil zcela kontemplativní (rozjímavý) život, jak se někdy v církvi říká o těch, kteří svůj život zasvětili modlitbě. A rozhodně ani nás k tomu dnes nevede. Apoštol mluví ke křesťanům, kteří se shromažďují. Spíš ke sboru než k jednotlivci. To jsme si řekli už včera, když nás vyzýval, abychom se vždycky radovali. (1Te 5:16) Tedy první pobídka zní: *Když se shromažďujete jako sbor, když se scházíte k bohoslužbám, když jste spolu ve jménu Ježíše Krista, nezapomeňte se modlit. Nezapomeňte volat k Bohu. Skutečně. Opravdově. Otevřeně. Upřímně. A s důvěrou Božích dětí. A pokaždé.* Protože nikdy nenastane chvíle, v které by modlitba byla bezpředmětná a zbytečná. Kdy bychom si mohli říct: *Nemá cenu se modlit.* Ano, to nás někdy napadne! V našem smutném srdci občas taková myšlenka vyplave na povrch. V naší rozbouřené duši, v časech utrpení, zármutku a beznaděje, se taková myšlenka objeví. A jsou chvíle, kdy se nám nechce modlit. Jsme příliš vyčerpaní. Jsme strašně utahaní. Už jsme toho v životě hodně zažili a máme pocit, že nám Bůh stejně nenaslouchá tak, jak by mohl. Že na naše modlitby nereaguje tak, jak bychom si přáli. Jaký je, bratři a sestry, lék na toto potměšilé duchovní rozpoložení? *Modli se! To je ten lék.* A když to nejde? Jak se mám modlit, když nemůžu? *Přijď do shromáždění. Přijď do sboru. Přijď na bohoslužby. Tam se modlitbě nevyhneš. Tam se budeš modlit, i kdybys nechtěl.* Bohoslužby bez společné modlitby, to je totiž jako Silvestr bez chlebičků a šampaňského. To je jako oslava narozenin bez gratulace

oslavenci. To je jako svatba bez proslovu rodičů a svědků. Silvestr bez chlebičků je myslitelný. Ale není to nic pro mě. Oslava narozenin bez gratulace je možná. Ale bude drsně trapná. A svatba bez proslovu rodičů a svědků se také může odehrát. Ovšem něco naprosto zásadního tam bude chybět. Společné volání k našemu Bohu, to především po nás dnes Písmo žádá. A že jsme u toho někdy zamýšlení a zahloubaní do svých starostí? To je pravda! A že občas Modlitbu Páně začneme slovy *Otče náš...* A skončíme slovem *Amen...* A vůbec nevíme, co za slova jsme mezi tím říkali. To je také pravda! A je nám to líto. Ale byli jsme zde. A k Bohu jsme volali. A příště tu budeme také, dá-li Pán. A budeme volat znovu. Snad příště už budeme duchem přítomni.

Když byly v září v naší zemi i v naší obci povodně, stala se nám taková nemilá věc. V neděli ráno, kdy hladina obou našich potoků kulminovala, jsme na chvíli zaváhali. Dali jsme na webové stránky, že bohoslužby se ruší. Vzápětí jsme si to rozmysleli a připravovali jsme modlitební chvíli pro ty, kteří přece jen mohou a chtějí přijít. Jenže jsme zapomněli odstranit oznámení o tom, že bohoslužby rušíme. A kvůli tomu se někteří z vás bohoslužeb nezúčastnili, přestože přijít chtěli. To je nám líto. Bylo to selhání. Především moje. Zapomněl jsem v tom dopoledním chaosu, že jsme na webovky sboru takové oznámení vyvěsili. Zapomněl jsem to stáhnout. A potom jsme se v týdně viděli se staršovstvem. A když jsme se k tomu vraceli, promluvil Luboš Dermíšek: „*Ale už nikdy bohoslužby nerušte. I kdyby se dělo cokoli. Ať ti, kteří chtějí přijít, se můžou společně pomodlit.*“

V tomto směru bylo pro mě naopak veliké povzbuzení, že jsme v adventním čase s Branislavem Balcou, farářem z Krajného, pili na faře po rořátech čaj a vzpomínali jsme na časy covidové. A víte, co? Evangelíci v Krajném dělali také všechno možné, aby mohli pořádat bohoslužby, přesně jako my v Javorníku. Jak mi nedávno řekl jeden farář z našeho seniorátu: *Přehodnotil jsem to. Dělali jste tehdy dobře, že jste měli otevřeno. Prostě: V modlitbách neustávejte. Ke společným modlitbám se scházejte. Znovu a znovu pozvedejte svůj hlas k Hospodinu, skrze Ježíše Krista k vašemu nebeskému Otci. A v Duchu svatém k němu volejte, v důvěře a radosti. V časech míru. I v časech války. V dobách hojnosti, i v dobách nedostatku. V časech naší víře nakloněných, kdy jsou kostely plné. I v obdobích, kdy společnost církvi nepřeje, nebo na její zvěst, na evangelium zvysoka kašle. A kostely jsou poloprázdné. Nebo téměř prázdné. Vy, které Kristus k sobě zavolal, vy, které Kristus pozval na společnou cestu, vy, za které Kristus umíral na kříži a pro které vstal z mrtvých, vy se v jeho jménu scházejte ke společným modlitbám. A za co je třeba, za to jej prostě. On vaše prosby jistě slyší. A jako mocný a láskyplný Pán také nejlépe zhodnotí, které vaše společné prosby vyslyší. A také kdy a v jaké podobě. Modlitba je Bohem daný způsob komunikace. On nám dal jazyk. On nám dal rozum. On nám daroval schopnost mluvit. A chce, abychom mluvili nejen mezi sebou, ale také, a především s ním. On nám k tomu také dal svého svatého Ducha, který nás k modlitbě, k rozhovoru s Bohem, vnitřně pudí. A který je v nás zarmoucený, když se modlitbě nevěnujeme, když k Bohu nevoláme. Třeba proto, že máme důležitější věci na starosti. Nebo proto, že se domníváme, že modlitba nefunguje.*

A abychom si snad nemysleli, že modlitba je jen osobní či společná prosba Hospodina o věci, které vnímáme jako důležité, abychom si snad nemysleli, že modlitba je především „ta přímluvná“ v druhé polovině bohoslužeb... Apoštol tu svou krátkou výzvu doplní:

- ¹⁸ ***Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.***

Víte, stejně jako radost v pesimistické helénské společnosti za dob apoštola Pavla byla vzácná, i díkuvzdání Bohu bylo vzácné. Pohané měli své bohy a bůžky, s kterými často uzavírali handl. *Já ti přinesu květiny a zapálím ti svíčky na oltáři, přinesu ti oběti. A ty mi požehnáš. Dáš mi děti, o které stojím. Způsobíš, abych v práci byl úspěšný. Zařídíš, aby vyhrál bitvu, do které jdu.*

V židovsko-křesťanském prostředí nemá takový nízký handl, takové kupčení s Bohem žádné místo. My máme Bohu vzdávat díky. My máme Bohu děkovat. Jako vzdával díky náš Pán Ježíš. Třeba, než nasýtil hladové zástupy. Nebo tehdy, když šel s učedníky naposledy cestou do Getsemanské zahrady. Zpívali chvalozpěv! (Mt 26:30)

A krásně to překládá ekumenický překlad. Protože apoštol nás nevede k tomu, abychom společně děkovali Bohu za zlé věci, které se s námi či kolem nás dějí. Dobře! Osobně ještě může někdo volat k Bohu jako Jób:

- *Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno.* (Jb 1:21)

Ale ani Jób zde Bohu neděkuje za své trápení. A kdyby se přece jen rozhodl děkovat za to, že ho Nejvyšší přísně vychovává, je to čistě jeho osobní věc. Ovšem Pavel píše celému shromáždění, na to nezapomínejme! Ke křesťanům, kteří se ve jménu Krista shromáždili k modlitbám.

A umíte si představit, že bychom třeba společně děkovali Bohu za to, že válka na Ukrajině pořád zuří? Za to, že tam lidé umírají? Lidé, kteří za celý konflikt nemohou? Nebo kdybychom společně poděkovali Bohu za to, že někteří lidé v naší blízkosti jsou těžce nemocní, protože díky tomu jistě poroste jejich víra? Naprosto nemyslitelné!

My nemáme Bohu děkovat za všechno. My máme Bohu děkovat ve všem. Máme Bohu vzdávat díky za všech okolností. Když trpíme i když se radujeme. Když kolem nás lidé pláčou, i když se kolem nás lidé radují. My máme vzdávat díky Bohu za Ježíše Krista, za jeho obět' na kříži. Za naději, kterou jsme přijali v jeho zmrtvýchvstání nejen pro sebe, ale i pro druhé. My máme děkovat Bohu za jeho blízkost a vedení v Duchu svatém. Za to, že k nám stále mluví. Za to, že jednou řekne *Dost!* všemu, co je zlé, destruktivní, zkažené a hříšné. Tomu přece věříme, bratři a sestry! A tomu všemu máme věřit vždycky. I tehdy, kdy není zrovna dobře. A za to všechno smíme, a dokonce musíme Bohu děkovat. Vždyť to je Boží přání, aby se lidé v jeho jménu shromažďovali, aby pozvedli svůj hlas k modlitbám. Nejen k prosbám, ale i k projevům díky a chvály.

Modlitba: A tak i nyní pozvedáme svůj hlas k tobě Hospodine a chválíme tě za to, že jsi k nám tohoto nového rána promluvil, žes nás povzbudil k tomu, abychom k tobě volali vždycky, abychom tě chválili za všech okolností. Bože, daruj nám Ducha svatého, aby ses od nás dočkal chvály, která ti náleží. Amen.